

28. Syyskuuta Päivä alkoi heräämällä. Tai oikeastaan yö, sillä heräsin ilmeisesti vähän keskiyön jälkeen. Minulla ei ollut harmaintakaan aavistusta, missä olin ja kuka olin. Muistin vain oman nimeni. Isra. Huoneessa ei ollut muita. Yöllä tietenkin oli vielä pimeää, mutta ikkunasta kajasti kuun valo. Huone oli melko pieni, eikä siellä ollut muuta kuin sänky, jossa makasin, jokin kaappi ja pieni pöytä. Huoneessa oli yksi suurehko ikkuna vasemmalla puolellani ja oikealla ovi. Heti herättyäni en muistanut edes sanoja. Istuin noin tunnin verran ihmettelemässä simppeliä huonetta ja yritin muistaa asioita. Edes sen, mikä aiheutti muistinmenetyksen. Siitä on vähän hassua panna sanoiksi, sillä ajatukseni olivat enimmäkseen kuvallisia. Olin kuitenkin täysin kunnossa, joten jokin onnettomuus ei ollut todennäköistä. Istuttuani siinä jonkin aikaa päätin mennä katsomaan löytäisinkö jonkun. Ilmeisesti vanhasta tavasta avasin oven varovasti ja kurkkasin ulos. Tai oikeastaan käyttävään. Käyttävässä oli valot. //tuohon aikaan ”valot” tarkoitti kynttilöitä ja lyhtyjä ym.// Käytävä oli pitkä ja sen varrella oli useita ovia. En ehtinyt sen enempää miettiä, kumpaan suuntaan lähtisin, kun kuulin äänen käyttävän toisesta päästä. ”Hei!” Käännyin katsomaan. Tulija oli pitkä nainen. Kun hän ehti seisomaan vierelleni, tajusin olevani aika lyhyt. Tai ehkä olin vain nuori, kun en muistanut ikääni. Joka tapauksessa olin noin pään mitan verran lyhyempi. ”Oletko jo okei?” nainen kysyi. Hän näytti aluksi huolestuneelta, mutta taisi huomata, että seisoin aivan normaalisti. En onnistunut vastaamaan, vaikka ymmärsin, mitä nainen sanoi. Ainakin puhumme samaa kieltä, ajattelin huojentuneena ja nyökkäsin sanallisen vastauksen sijaan. Nainen ohjasi minut takaisin huoneeseen. ”Parempi olla täällä, jotteimme häiritse muita. Tämä on sairaala”, hän selitti samalla, kun sytytti huoneen kynttilät. Jokainen kuulemani sana palautti mieleeni lisää sanoja. ”Kun kerran olet nyt liikkeellä, niin tehdään pieni tarkastus”, nainen ehdotti ja kehotti minua siirtymään lähemmäs. Ilmeisesti olin päällepäin terve, sillä nainen tarkasteli vain liikkumiskykyäni. Hän esimerkiksi käski minun seistä yhdellä jalalla, pyöriä ympyrää, hypätä ja sen sellaista. Aina myös piti sanoa, jos tuntui pahalta. Lämpäisin kaiken hyvin ja istuin sängylle. ”Pu-h-u”, yritin sanoa. Naisen puhe palautti kieltä mieleeni, joten halusin hänen puhuvan enemmän. Näin kuitenkin heti hänen ilmeestään ettei puheestani saanut selvää. Yritin uudestaan ja se tuli jo paljon selkeämmin. Nainen varmaan luuli minun olevan ulkomaalainen, mutta annoin sen olla. Nainen päätti sitten kertoa, miten olin päätynyt sairaalaan. Olin ollut tajuttomana kaupungin, jonka nimi oli Rsinna, ulkopuolella. Olin jonkin pienemmän tien reunalla //puskassa// tajuttomana, kun nuori poika oli kävellyt ohi. Hän oli sitten kantanut minut sairaalaan. Lääkärit olivat olleet kovasti ihmeissään, sillä minulla ei vaikuttanut olevan mitään vialla. Tämä oli tapahtunut iltpäivällä ja lääkärien tarkastuksen jälkeen minut vietiin tähän huoneeseen nukkumaan. Sitten keskiyöllä heräsin. Selitykseen meni paljon kauemmin kuin sen kirjoittamiseen, ja se auttoi sanojen muistelemista paljon. ”Minun pitäisi kysyä muutamia asioita. Pystytkö vastaamaan?” nainen kysyi. En ollut ihan varma, mutta nyökkäsin kuitenkin. Halusin ja haluan edelleen pystyä puhumaan mahdollisimman pian ja parhaiten siihen luulisi auttavan itse puhumisen. ”Ensin sitten nimi”, nainen aloitti ja otti kaapista kynän ja kaavakkeen, johon valmistautui kirjoittamaan vastauksiani ylös. ”Isra”, vastasin. Oma nimi oli sentään tuttu. ”Ikä?” ”Ei... En tiedä”, vastasin edelleen aika tökerösti, vaikkakin paremmin. ”Perhe?” ”En tiedä.” ”Elementit?” ”En tiedä.” Tätä jatkui aika kauan. Naisen ilmeisesti piti käydä kaikki kysymykset läpi, vaikka vastauksen saattoi arvatakin olevan ’en tiedä’. ”Tarkoittaako tämä, ettet muista?” nainen kysyi täytettyään kaavakkeen loppuun. Nyökkäsin. ”Siinä tapauksessa seuraa minua”, nainen sanoi ja lähti johdattamaan minua huoneesta. Päädyimme ilmeisesti lääkärien taukopaikkaan. Nainen kertoi, että, jotta puhumistaitoni palaisi, minun pitäisi vain puhua. Siihen tämä oli oivallinen paikka, sillä paikalla oli monta ihmistä. Jos jonkun pitäisi mennä tapaamaan potilasta, voisin silti puhua jonkun

kanssa. Naisella oli juuri työvuoro menossa, joten hän lähti uudelleen vaeltamaan käytävillä. Taukuhuone oli suuri tila. Sohvia kaikilla seinillä, paitsi ovien kohdilla. Toinen ovista johti käytävään ja toinen ulos. Huoneen keskellä oli pöytiä. Monet pöydät olivat pullollaan tavaraa, suurelta osin lääkäreiden kasseja. Yhdessä nurkassa kahden sohvan välissä oli kaappi lääkärin eväille. Nainen oli ehtinyt selittämään tilanteen nopeasti yhdelle kollegalleen, joten sain heti juttukaverin. Huone oli selkeästi suunniteltu useammalle henkilölle, joten tilaa oli. Tunnit kuluivat yllättävän vauhdikkaasti ja vuorojen vaihtuessa myös juttelukaverini vaihtui. Vasta keskipäivän aikoihin lääkärit tajusivat, ettei minulla tietenkään ollut eväitä ja yksi heistä haki ystävällisesti keittiöstä potilaille tarkoitetun lounaan. Lounas oli perunaa ja lihapullia, jotain vihreää ja pieni sämpylä. Minusta se tuntui kovin erikoiselta, vaikken tiennyt miksi. Ehkä olin köyhistä oloista ja tämä ateria oli luksusta. Iltapäivällä minua tultiin katsomaan. Se oli se poika, joka oli löytänyt minut, sekä hänen äitinsä. He juttelivat ensin lääkäreiden kanssa ja tulivat sitten minun luokseni. "Ajattelimme, että voisit muuttaa meidän luoksemme, kunnes muistisi palaa tai oma perheesi tulee hakemaan", pojan äiti ehdotti. Lääkärit olivat kaikki aikuisia ja minua pidempitä, joten äitishenkilöä oli kiva katsoa. Hän oli ehkä jopa minua pari senttiä lyhyempi. Poika taas oli kaikista paikalla olijoista pisin, vaikka hän näytti 15 tai 16 vuotiaalta. En tiedä miksi, mutta pitkät ihmiset ärsyttivät minua. "Minä olen Mary ja poikani on Zure", äitishenkilö esittäytyi. Minä esittelin myös itseni, vaikka arvelin lääkärin jo kertoneen nimeni. "Arvelin, että muistisi saattaisi palata, jos asut enemmän kodinomaisessa paikassa. Sairaaloissa kun ei muutenkaan ole oikein mitään. Sellainen ei ole hyvä ympäristö nuorelle", Mary selitti. Sairaala todellakin vaikutti tylsältä, joten hyväksyin ehdotuksen. Lähdimme heti, kun Mary sai täytettyä tarpeelliset paperit sen varalta, jos oikea perheeni tulisi etsimään minua. Rsinna on todella suuri kaupunki. Minulla ei oikein ollut mitään mihin verrata, mutta siltä se tuntui. Ehdin kirjoittamaan siitä vielä myöhemminkin. Zure ja Mary asuvat hieman kaupungin muurien ulkopuolella, selkeästi kaupunkilaisia köyhemmissä oloissa. Ei silti mitään huonoa, heidän talossaan on kaksi kerrosta ja se on hyvässä kunnossa. Sisällä pyysin heti paperia tätä varten, etten unohda mitään, ennen kuin saan muistini takaisin. Zuren tosin piti aluksi auttaa kirjoittamisessa, kun kirjaimetkin olivat kaikonneet mielestäni. Se palautui loppujen lopuksi nopeasti, sillä muistin sentään jo sanat ja kirjaimia on vain parikymmentä.